

Η ΔΙΑΧΥΣΗ ΤΗΣ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΙΚΗΣ ΗΘΙΚΗΣ ΣΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ

✘ Η διάχυση της περιβαλλοντικής ηθικής στον πολιτισμό είναι ένα ζητούμενο της ενσωμάτωσης της ηθικής, της νοοτροπίας και της συμπεριφοράς. Αυτή η διάχυση συμβαίνει στο πλαίσιο που προαναφέραμε ως «κανόνας και συγκίνηση», μέσα από την ευαισθησία και μέσα από τη θέσμιση.

Ένα μέρος της περιβαλλοντικής ηθικής έχει κεφαλοποιηθεί στους θεσμούς, στην ηθική του πολιτισμού, στον πολιτισμό το νομικό, τον πολιτικό και τον επικοινωνιακό για το περιβάλλον. Ένα άλλο μέρος της ηθικής λειτουργεί ως ένας παράγοντας συγκίνησης και ευαισθησίας και υποδηλώνει την ανάπτυξη της συνειδητότητας καθώς προέρχεται πρωτογενώς από την ατομική συνείδηση και από τη μαζική ευαισθησία.

Χαρακτηριστικό, για παράδειγμα, της ανάπτυξης της περιβαλλοντικής ηθικής είναι και το γεγονός ότι η περιβαλλοντική ηθική συνδυάζεται με την αντίληψη και την επιλογή της ειρήνης ενάντια στον πόλεμο, την τάση της απαξίωσης της στρατιωτικής τεχνολογίας στην συνείδηση του κοινού και γενικότερα τον περιορισμό των φαινομένων βίας και ρατσισμού στις σχέσεις ανθρώπου με άνθρωπο, αλλά και του ανθρώπου προς τη φύση.

Ένα μέρος της περιβαλλοντικής ηθικής συνδέεται με προσωπικότητες που ανέδειξαν μια ψυχολογική προσέγγιση απέναντι στα έμβια όντα και στη φύση. Ανέδειξαν την ιδιαιτερότητα της επαφής του ανθρώπου και την αξία αυτής της επαφής με τα κατοικίδια ή τα άλλα ζώα έτσι που τελικά κατέληξε σ' ένα νομικό πλαίσιο για την κατοχύρωση της αξιοπρέπειας της φύσης και των ζώων.

Όμως υπάρχουν και πιο ειδικοί, θεματικοί ορίζοντες για την ανάπτυξη και τη διάχυση της περιβαλλοντικής ηθικής. Σήμερα μιλάμε για βιοηθική και φυσικά εννοούμε και την ηθική αντίληψη της διαχείρισης των γονιδίων και της βιοτεχνολογίας. Μιλάμε

για την ηθική στη σχέση μας με τα δομικά συστατικά της ζωής. Νέοι τομείς δηλαδή ηθικής διαμορφώνονται και αναπτύσσονται.

Μερικοί από αυτούς τους τομείς ηθικής προκύπτουν μέσα από τον επιστημονικό και διεπιστημονικό διάλογο όπως και μέσα από την πολιτική διάσταση των περιβαλλοντικών ζητημάτων. Παραμένει όμως σαν κύριος φορέας, για την ανάπτυξη και τη διάχυση της περιβαλλοντικής ηθικής, η ευαισθητοποίηση και η δημοσιότητα μέσα από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης και από τις δράσεις και τον ακτιβισμό των οικολογικών οργανώσεων.

Κορυφαία έκφραση αυτής της περιβαλλοντικής ηθικής, που αναπτύσσεται και λειτουργεί διαπαιδαγωγικά απέναντι σε όλους, βρίσκεται στις ακτιβιστικές δράσεις των ανθρώπων που θέλουν να προασπίσουν ακόμα και με τίμημα τη ζωή τους το αγαθό του περιβάλλοντος. Χαρακτηριστική περίπτωση είναι ο αγωνιστής για τη διάσωση των δασών του Αμαζονίου Τσίκο Μεντέζ, ενός μάρτυρα της νέας εποχής, της περιβαλλοντικής ηθικής, ενός άγιου της οικολογίας ο οποίος τελικά δολοφονήθηκε από αυτούς που είχαν αντίθετα και ισχυρά συμφέροντα.

Βλέπουμε, δηλαδή, πως στο βαθμό που το περιβάλλον αναπτύσσεται σαν ένα αναγκαίο αγαθό, γίνεται αντιληπτή η αξία του και η αξιοπρέπεια της φύσης από τον άνθρωπο, στο βαθμό αυτό, υπάρχουν συνειδητοί αγωνιστές που διαθέτουν ακόμα και τη ζωή τους, και όχι μόνο τα χρήματά τους, ή κάποιες από τις δράσεις τους, στο αγαθό του περιβάλλοντος. Υπάρχει δηλαδή μια αγωνιστική ηθική για το περιβάλλον η οποία δεν πρέπει να υποτιμάται.

Αυτή η αγωνιστική ηθική οδηγεί σε δράσεις που λειτουργούν σαν παράγοντες ευαισθητοποίησης. Εδώ χρειάζεται μια ορθολογικοποίηση των επιλογών της δράσης, ώστε αυτές οι δράσεις να μην δυσφημούν την ηθική του αγώνα. Αυτό είναι ένα χρόνιο ζήτημα για όλα τα αγωνιστικά κινήματα των ανθρώπων και της κοινωνίας.

Αυτή η περιβαλλοντική ηθική διαχέεται σε όλες τις εκφάνσεις του πολιτισμού και διαμορφώνει την ουσία και τις δημιουργικές

μορφές μέσα στον πολιτισμό. Διαμορφώνει την πολιτιστική έκφραση μέσα από συνέδρια, από ατομικές και συλλογικές δημιουργίες, από δοκιμιακές και εικαστικές προσεγγίσεις. Δηλαδή η περιβαλλοντική ηθική διαχέεται διαμορφωτικά στο πλήθος της ανθρώπινης δημιουργίας και την αναδομεί ολιστικά. Αναδομεί τις σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων, τον χαρακτήρα της κοινωνίας και τις σχέσεις του ανθρώπου και της κοινωνίας με τη μηχανή και τη φύση. Μέσα στην περιβαλλοντική ηθική δεν υπάρχουν αυτές μόνο οι θετικές προσεγγίσεις.

Ο φουτουρισμός έθεσε ως κίνημα, στα τέλη του 19ου αιώνα και στις αρχές του 20ου, τις βάσεις για μια λατρεία των μηχανών, της ταχύτητας και της βίας. Ήταν ο άγριος φουτουρισμός γιατί σίγουρα υπάρχει και ο ήπιος ή ο εναλλακτικός φουτουρισμός που καλλιεργείται μέσα από τον οικορομαντισμό και από την εφαρμογή φιλικών προς το περιβάλλον τεχνολογιών.

Ο φουτουρισμός εισέβαλλε και διαμόρφωσε μια αρνητική περιβαλλοντική ηθική σε πολλά σημεία. Διαμόρφωσε αυτή την ηθική του κιτς και του γκροτέσκο για την περιβαλλοντική αισθητική και τα περιβαλλοντικά ζητήματα και κατέλυσε τις αντιστάσεις απέναντι στην βιομηχανική ωμότητα και βαρβαρότητα του ανθρώπου και της οικονομικής ανάπτυξης. Εξάλλου δεν είναι τυχαία η στράτευση του Φίλιπο Τομμάσο Μαρινέττι για τον φασισμό και τον Μουσολίνι. Ένας ανάλογος αβυσσαλέος και οικολογικά και κοινωνικά ανεύθυνος φουτουρισμός «καλλιεργείται» για παράδειγμα από αυτούς που στρατεύονται στην προώθηση των τεχνητά γενετικά τροποποιημένων.

Έτσι, λοιπόν, όταν χρησιμοποιούμε την έννοια της ηθικής πρέπει να μπορούμε να την χρησιμοποιούμε και να την κατανοούμε σε όλη την κλίμακα των θετικών και αρνητικών τιμών της. Πρέπει να μπορούμε να την αντικειμενοποιήσουμε ποιοτικά και ποσοτικά με δείκτες και κριτήρια ώστε να την χρησιμοποιήσουμε εργαλειακά για την άσκηση μιας εποικοδομητικής πολιτικής και για την ανάκτησή της, όπου αυτή ακριβώς επιβάλλεται.

Ο άνθρωπος ανακτάει τη θετική αξία του περιβάλλοντος και αυτό έχει μια θετική προστιθέμενη αξία για τη οικοσυνείδηση του

ανθρώπου και την οικολογική του.

Σημεία διάχυσης της περιβαλλοντικής ηθικής υπάρχουν σε αδρανή κατάσταση και μέσα στις θρησκευτικές παραδοχές. Χαρακτηριστική είναι η διήγηση της Χριστουγεννιάτικης Φάτνης όπου βλέπουμε την εγγύτητα του θείου με το φυσικό, με την ζωικότητα και με τη φύση, ή ακόμα χαρακτηριστικές είναι οι παραδόσεις των Αράβων για τις οάσεις, τον σεβασμό της αξίας ενός συγκεκριμένου δέντρου, μιας συγκεκριμένης πηγής νερού κτλ.

Ένα μεγάλο μέρος της ηθικής έχει δημιουργηθεί μέσα από την ανάγκη του ανθρώπου και στη συνέχεια επενδύθηκε με τις εκλογικεύσεις και τις εξιδανικεύσεις, τις υπερβατικές ή τις λειτουργικές.

Ο άνθρωπος μέσα από αυτή την διαπίστωση της ανάγκης στον 20ο και 21ο αιώνα, ανέκτησε ή ανέπτυξε την περιβαλλοντική ηθική και έφερε στην επιφάνεια εσωτερικές συγκρούσεις, συγκρούσεις ηθικές, συγκρούσεις επιλογής.

Ο όρος για τη διάχυση της περιβαλλοντικής ηθικής είναι η δημοκρατική διαδικασία. Η ποιότητα αυτής της δημοκρατικής διαδικασίας εξαρτάται από την παιδεία και την ευαισθητοποίηση, την διακυβέρνηση της γνώσης και της δημοσιότητας για το περιβάλλον. Εδώ βλέπουμε ότι σημαντικό και κυρίαρχο ρόλο, για τη διάχυση της περιβαλλοντικής ηθικής στον πολιτισμό, παίζουν τα μέσα μαζικής ενημέρωσης και οι λειτουργοί τους.

Για αυτή την καλύτερη ώσμωση των μέσων μαζικής ενημέρωσης με την περιβαλλοντική ηθική, καταλυτικό ρόλο, παίζουν οι δημόσιες σχέσεις του οικολογικού κινήματος, των ευαισθητοποιημένων περιβαλλοντικά πολιτών και των διανοουμένων γύρω από τα ζητήματα του περιβάλλοντος και της περιβαλλοντικής ηθικής. Είναι φανερό ότι η διάχυση θα αποκτήσει καλύτερα αποτελέσματα μέσα από τη συναίνεση και το σχήμα του διαλόγου το οποίο οδηγεί στη συναίνεση.

Από την αρχαιότητα υπάρχει ένα σχήμα διαλόγου δημοκρατικό, το

λεγόμενο *αμφικτυονικό σχήμα* το οποίο λειτούργησε καταλυτικά στην ανάπτυξη των θεσμών και των πολιτικών και το οποίο σήμερα είναι επίκαιρο καθώς η διεθνής κοινότητα στη Συνάντηση του Ρίο αναγνώρισε Μεγάλες Κύριες Ομάδες, που μπορούν να συμμετέχουν και που έχουν ρόλο και δυναμική συμμετοχής στο ζήτημα της προστασίας του περιβάλλοντος και της βιώσιμης ανάπτυξης.

Έτσι, λοιπόν, χρειάστηκε και υπάρχει μια ηθική για τον διάλογο για το περιβάλλον, παράλληλα με την ηθική της θέσης για τα ζητήματα του περιβάλλοντος και της προστασίας του. Εδώ βλέπουμε ότι συγκλίνει η δημοκρατική ηθική, το ήθος της δημοκρατικής πολιτικής διαδικασίας με το ήθος των περιβαλλοντικών θέσεων. Στο βαθμό που αυτά τα δυο μπορούν να συγκλίνουν θα έχουμε τη μεγαλύτερη διάχυση και ενσωμάτωση της περιβαλλοντικής ηθικής στις άλλες όψεις της ηθικής, στις άλλες όψεις του ανθρώπινου και του κοινωνικού ήθους.

Το ήθος απέναντι στο περιβάλλον είναι μέτρο του ίδιου του πολιτισμού και καθώς ο πολιτισμός, η ανθρωπότητα και ο άνθρωπος συνειδητοποιούν αυτό το πράγμα αναπτύσσουν μια πιο ενεργητική προσέγγιση στη διεύρυνση και στην ενσωμάτωση της περιβαλλοντικής ηθικής στο ήθος του πολιτισμού.

Το εμπειρικό μέρος στις συνθήειές μας για το περιβάλλον διαμορφώνεται μέσα στις συνθήκες της πόλης, στις συνθήκες αμοιβαιότητάς μας, στον τόπο που ζούμε, στον βιότοπο της πόλης, στη γειτονιά, στις συνθήκες εργασίας μας κτλ. Αυτή η εντύπωσή μας και η πρωτογενής ανάπτυξη της περιβαλλοντικής ηθικής παίζει καθοριστικό ρόλο στην ηθική συγκρότησή μας. Λειτουργεί σαν ένα μοντέλο, σαν μια προτυποποίηση για την προσωπικότητά μας και για το ήθος της. Έτσι λοιπόν η έννοια και το ήθος του περιβάλλοντος αποτελούν δομικό συστατικό της έννοιας και του ήθους του πολιτισμού.

Εδώ θα σημειώσουμε μια παγίδα στην ανάπτυξη και στη διάχυση της περιβαλλοντικής ηθικής. Η περιβαλλοντική ηθική στο βαθμό που αποκτάει μια θετική επικοινωνιακή αξία, λειτουργεί και ως ένα πεδίο δημοσίων σχέσεων. Αποτελεί ένα πεδίο στο οποίο

μπορούν να κινηθούν, για λόγους διαφορετικούς από τους ηθικούς όρους για το περιβάλλον, διάφοροι φορείς συμφερόντων. Χορηγοί, προσωπικότητες και κοινωνικές ομάδες, λόγω του ότι το περιβάλλον πλέον «πουλάει» έμμεσα στη μόδα, κάνουν το οικολογικό σιγά-σιγά να παύει να θεωρείται γραφικό και να απαξιώνεται ως μια προσέγγιση και άποψη, το χρησιμοποιούν όμως και υποκριτικά ως «καλή εικόνα και θέαμα».

Έχουμε να κάνουμε με την ανάγκη να απαλλαγούμε από ένα θέατρο γύρω από το θέμα του περιβάλλοντος και της περιβαλλοντικής ηθικής. Παράλληλα πρέπει να υπερβούμε τις υπερβολές και τον ναρκισσισμό των προσώπων που επενδύουν προσωπικές απόψεις στο περιβάλλον και αναπτύσσουν ένα οικολογικό, ή και σε ορισμένες περιπτώσεις αναζητούν έναν οικοφασισμό. Προσπαθούν να μοντελοποιήσουν την κάλυψη του ελλείμματος της περιβαλλοντικής πολιτικής με μοντέλα ολοκληρωτισμού με μια βίαιη και ανισόρροπη άποψη, αναζητούν προοπτικές χωρίς διέξοδο και πράξη.

Η διαλεκτική της πράξης πρέπει να είναι ένα ακέραιο μέρος της περιβαλλοντικής ηθικής και έτσι όταν επιδιώκουμε την διάχυση της περιβαλλοντικής ηθικής πρέπει να την επιδιώκουμε με όρους συμφωνίας των μέσων και του σκοπού της. Η ρητορεία, η ροπή της ανάπτυξης της περιβαλλοντικής ωραιολογίας, οι υπερβολές χωρίς αίσθηση αναλογίας και μέτρου αυτογνωσίας αποτελούν υπονομευτές της περιβαλλοντικής ηθικής, έστω και αν οδηγούν σε προπαγάνδισή κάποιων αποσπασματικών πλευρών της περιβαλλοντικής ηθικής. Η περιβαλλοντική ηθική είναι ολιστική και ως τέτοια πρέπει να διαχύνεται με εγγύτητα, με επικουρική δυναμική στην πράξη, με ορθό λόγο και ορθή μέθοδο.

Στην επιχειρηματική ηθική το ήθος των παραγόντων της οικονομίας απέναντι στο περιβάλλον πρέπει να κρίνεται όχι μόνο με την ανάπτυξη ενός χορηγικού πνεύματος, που δηλώνει βέβαια ένα νέο κοινωνικό ήθος γύρω από το περιβάλλον, αλλά ταυτόχρονα με τη συνέπεια αυτής καθ' εαυτής της επιχειρηματικής δράσης.

Το ίδιο πρέπει να ισχύει και για το πολιτικό επιχειρείν

απέναντι στο περιβάλλον και στην πολιτική κεφαλαιοποίηση της περιβαλλοντικής ηθικής. Ταυτόχρονα τα διαχειριστικά εμπόδια για την πρόοδο της περιβαλλοντικής ηθικής είναι πραγματικά και δεν συνεισφέρει στην αντιμετώπισή τους η υπερβολική ηθικιστική επίκριση.

Η περιβαλλοντική ηθική δεν πρέπει να προσφέρεται για σημαίες και λύσεις ευκολίας. Είναι ένα πεδίο ηθικής του μέλλοντος, ένα πεδίο πιλότος της ηθικής καινοτομίας. Η διάχυση αυτού του πεδίου έχει τις δυσχέρειες ενός εγχειρήματος πρωτοπορίας και πρακτικότητας. Περιβαλλοντική ηθική σημαίνει και παραπέμπει σε καλές πολιτικές και καλές πρακτικές για το περιβάλλον, σε δεσμεύσεις με συνέπεια, διαφάνεια και διάλογο, με όρους αμοιβαιότητας και συλλογικότητας. Έτσι η διάχυση της περιβαλλοντικής ηθικής θα ολοκληρωθεί και στους άλλους τομείς οδηγώντας σε αλληλεπιδράσεις που θα έχουν ένα θετικό υπόλοιπο για κάθε τμήμα της ανθρώπινης ζωής και του πολιτισμού.

Το δίχως άλλο η περιβαλλοντική ηθική τεκμηριώνεται τόσο από το προσωπικό ήθος απέναντι στο περιβάλλον που συναντούμε σε προσωπικότητες, σε γίγαντες του ανθρωπισμού όπως ο Άλμπερτ Σβάιτσερ, όσο και σε συλλογικές νοοτροπίες, συμπεριφορές και θεσμικές κατακτήσεις που έχουν μια κανονιστική δυναμική και που συμπληρώνουν τη συγκινησιακή έμπνευση που μπορούν να δώσουν τα προσωπικά παραδείγματα, τα παραδείγματα ανθρώπων όπως ο Λέων Τολστόι, που διακήρυξαν την αβλάβεια προς κάθε τι, σαν αξία και μέτρο ενός εσωτερικού πολιτισμού. Το μέτρο επίτευξης αυτού του εσωτερικού πολιτισμού, σαν μέτρο και της περιβαλλοντικής ηθικής μας, βρίσκεται στη διάχυση της ηθικής αυτής στην πράξη, στις επιλογές που συνδέονται με την καθημερινή μας πρακτική απέναντι στην ενέργεια, στην βιοποικιλότητα, την ποιότητα και την προστασία του περιβάλλοντος, απέναντι σε κάθε φυσικό πόρο και οντότητα, απέναντι στους όρους του ανθρωπογενούς και του φυσικού συστήματος.

Αυτή η περιβαλλοντική ηθική λειτουργεί σαν μια οικονομία κλίμακας, δηλαδή σαν ένα πεδίο που ελαχιστοποιεί το κόστος για την ανάπτυξη μιας καλής περιβαλλοντικής πρακτικής.

Δεν υπάρχει καλύτερο πεδίο για τη διάχυση της περιβαλλοντικής πολιτικής από την καθημερινή εμπέδωση των συνταγών της αβλάβειας απέναντι στη διαχείριση του περιβάλλοντος, καθημερινά και πρακτικά.

Απόσπασμα από το βιβλίο του Γιάννη Ζήση “Πράσινη Καμπή – Β’ Τόμος, Πράσινος-Οικολογικός Πολιτισμός, Περιβάλλον και Πολιτισμός”

Διαβάστε επίσης: [Η Διανόηση για το Περιβάλλον](#)

(solon.org.gr)